

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, 2008. évi március hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt a fiataalkorú terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Szegedi Ítéltábla Fkf.II.164/2007/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálat során felmerült 7.800 (Hétezer-nyolcszáz)Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek, illetőleg felülvizsgálatnak nincs helye. Az indítványozó, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem terjeszthet elő.

I n d o k o l á s:

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság, mint a fiataalkorúak bírósága a 2007. március 28-án kihirdetett 11.Fk.1477/2006/25. számú ítéletével a fiataalkorú terheltet aljas indokból, és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette, valamint - próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezése és próbára bocsátás megszüntetése mellett - lopás vétsége miatt, halmazati büntetésül, 11 év fiataalkorúak börtönére és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Bűnjelek kiadásáról, illetve megsemmisítéséről rendelkezett. A terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, és kötelezte a felmerült 160.024 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A fiatalokú terhelt személyi körülményeinek körében rögzítette, hogy nevezett az általános iskola 8 osztályát végezte el, szakképzettséggel nem rendelkezik. Korábban intézeti nevelésben volt, jelenlegi nevelő-szülője a féltestvére. A terhelt munkahellyel, jövedelemmel nem rendelkezik, korábban magatartása ellen csavargás, alkoholfogyasztás miatt is volt kifogás.

A Kecskeméti Városi Bíróság a 2004. július 7-én jogerőre emelkedett 4.Fk.1200/2004/2. számú végzésével lopás vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta. E próbaidő eredményesen eltelt. Ezt követően ugyanezen bíróság a 2006. június 29-én jogerőre emelkedett 4.Fk.1664/2005/2. számú ítéletével lopás vétsége miatt 1 év 6 hónapra próbára bocsátotta, megállapítva, hogy a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

A terhelt beszámítási képességét korlátozó vagy kizáró kóros elmeállapotban a cselekmény elkövetésekor nem szenvedett és jelenleg sem szenved. Nála magatartás-zavar áll fenn, amely elsősorban az érzelmi-indulati élet labilitásában nyilvánul meg.

A megyei bíróság az alábbi tényállást állapította meg:

A terhelt 2006. július 22. napjáról július 23. napjára virradó éjszaka barátaival Baján különböző szórakozóhelyeken italozott, nagyobb mennyiségű szeszesitalt fogyasztott, melytől leittasodott.

Július 23-án hajnalban lakása felé haladt, amikor észrevette a Déri Frigyes sétány és a Vörösmarty utca kereszteződésénél sétáló sértettet. A sértett 80 éves, hajlott hátú személy volt, aki már délután 6 órakor lefeküdt aludni, és kora hajnalban kelt fel. Ilyenkor lement az utcára sétálni, rendszeresen ugyanazon az útvonalon haladt, melynek során a korábbi lakása közelében macskákat is etetett. Készpénzt csak akkor tartott magánál, ha boltba, vagy ebédért ment.

A terhelt az eljárás során meg nem állapítható okból a sértett után ment. Amikor utolérte, baloldaltól megkerülte őt, két kézzel megfogta a bal vállát, és a támadásra nem számító, így védekező magatartást kifejtteni nem tudó sértettet nagy erővel hátulról, ököllel fejen ütötte. Ennek következtében a sértett teste megpördült, és arccal az útra zuhant. A sértett elvesztette az eszméletét, majd rövid idő múlva magához tért és felült. A terhelt azonban, azért, hogy az eljárás során a sértett a későbbiekben ne ismerhesse fel, és ne azonosíthassa, hátulról, közepes erővel, jobb sípcsonttal tarkón rúgta őt. A sértett arccal előre zuhant, arccsontja ismét az úttestnek csapódott.

Ezután a terhelt a már magatehetetlen, eszméletlen sértett arcát és

száját több - legalább 4-5 - alkalommal közepes erővel ököllel megütötte, illetve megrúgta.

A terhelt - hogy a bűncselekmény felderítését megnehezítse - a súlyosan sérült, vérző sértettet a járda mellett lévő bokorba igyekezett elrejteni, a sértett felső testét azonban nem tudta oda behúzni, így ez a testrésze a járdán feküdt. Egy gépjárművel korábban ott elhaladó tanú 04 óra 15 perckor értesítette a rendőrséget, ahonnan bejelentést tettek a mentőszolgálatra.

A helyszínre érkező járőrök a terheltet még a helyszínen találták, azonban nem tudták összefüggésbe hozni a bűncselekménnyel, így igazoltatást követően hazaengedték.

A sértettet a Bajai Városi Kórházba szállították, ahol a gondos orvosi kezelés ellenére 2006. július 26-án elhunyt.

Bántalmazásának következtében a sértett az alábbi külső sérüléseket szenvedte el:

Mindkét oldali alsó- és felső szemhéjon bevérzés, duzzanat, az arc baloldalán az arccsont vetületében és a homlok-halántéktájon duzzanat, a felső ajak belső felszínén, illetve az alsó ajak jobb oldalán bevérzéses zúzódás, a jobb külső szemzug mellett duzzanat, a homlok bőrén elszórtan felszínes zúzott bőrsérülés alakult ki.

Fején, a jobboldali falcsont dudornak megfelelően 4x2 cm-es kiterjedésű lágyrész zúzódás, duzzanat, illetve ferde irányú, a bőr felső rétegére ráterjedő bőrfolytonosság megszakadás keletkezett. Jobb könyökén, jobb kezének háti felszínén, az újakra is ráterjedően, a bal vállcsúcs és a jobb váll háti felszínén hámoshorzsolásos, illetve hámosfosztásos sérülések jöttek létre.

A sértett belső sérülései az alábbiak voltak:

A koponya alapon haránt irányba futó, a kétoldali halántékcsonthoz pikkelyi részét mintegy összekötő, a kétoldali elülső koponyagödör hátsó szélén haladó, zégzugos vonalú törés jött létre.

Ennek eredményeképpen a kemény agyhártya alatti térben több helyen alvadékony vérömleny keletkezett, az agyarkot is több helyen vér töltötte ki.

A halál oka az agyzúzódással szövődött koponyatörés volt. Az elszenvedett sérülések és a halál beállta között közvetlen ok-okozati összefüggés állapítható meg.

A sértett újraélesztése során mindkét oldali sorozat-bordatörést is szenvedett.

A sértett idős kora, és meglévő betegségei fokozták az esendőségét, mely hozzájárult ahhoz, hogy a szakszerű ellátás ellenére elhalálozott. Azonban hasonló sérülések esetén fiatal, egészséges szervezetű személyt érintően is fennállott volna a halálos eredmény lehetősége.

E tényállásnak része az ítélet-szerkesztési hiba folytán a bizonyítékok mérlegelése körében rögzített azon ténymegállapítás is (ítélet 6. oldalának utolsó bekezdése), amely szerint a sértett halálát okozó koponyalapi törés a teljes testsúllyal földre zuhanás következtében alakult ki. Az ezt követő bántalmazások elősegítették a halál bekövetkezését, illetőleg súlyosbították a sértett helyzetét, azonban a halálos eredmény vonatkozásában csak másodlagos szerepet játszottak.

* * *

A próbára bocsátás alapját képező tényállás lényege szerint a fiataalkorú terhelt 2006. június 17-én Baja városban lévő lakásukon bemászott a sértett által használt lezárt szoba ablakán, és onnan 55.000 Ft értékben aranytárgyakat tulajdonított el.

A sértett joghatályos magánindítványt terjesztett elő. Az okozott kár az eljárás során megtérült.

Az ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosítása, míg a terhelt és védője a cselekmény testi épség elleni bűncselekményként minősítése, és a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

A Szegedi Ítéltábla a 2007. június 28-án kihirdetett Fkf.II.164/2007/6. számú ítéletével a cselekményt halált okozó testi sértés büntettének minősítette, és a terhelt büntetését 4 év fiataalkorúak börtönére, és 5 év közügyektől eltiltásra enyhítette. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta azzal, hogy a másodfokú eljárás során felmerült 6000 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A Be.352.§-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a tényállást kiegészítette, illetve helyesbítette.

Ennek körében mellőzte a tényállásból - ezzel összefüggőnek tekintve az ítélet indokolásának 6. oldalán az utolsó előtti bekezdésben rögzítetteket is - azt a megállapítást, hogy a terhelt a sértettet nagy erővel, hátulról ököllel fejen ütötte. Ehelyett azt állapította meg, hogy a terhelt nagy erővel ellökte a sértettet.

Kiegészítette, illetve helyesbítette továbbá a tényállást azzal, hogy a terhelt a sértettet azért rúgta meg, hogy addig, amíg a sértett visszaesik a földre, anélkül hagyhassa el a helyszínt, hogy a sértett felismerné. Pontosította a tényállást azzal is, hogy a sértett arcát és fejét ezután még legalább 4 erőbehatás érte.

Az ítélet tábla jogi álláspontját az alábbiakkal indokolta.

A tárgyi és alanyi körülmények összességét vizsgálva nem állapítható meg, hogy a terhelt szándéka, akár eshetőlegesen is a sértett életének kioltására irányult.

A megyei bíróság a bántalmazás módjából, céljából és abból, hogy a terhelt a sértettet félig behúzta a járda melletti bokrok közé, arra következtetett, hogy a terhelt a sértett életének kioltását kifejezetten kívánta, vagyis egyenes szándékú emberölést követett el.

Jelen esetben azonban a terhelt nem használt az élet kioltására tipikusan alkalmas eszközt, és nem hangzott el olyan kijelentés, amelyből az ölési szándékra lehetne következtetni. A bántalmazás módjából (ellökés, sípcsonttal tarkón rúgás, majd négy, a közepést meg nem haladó erejű arcon ütés, illetve rúgás) ugyancsak nem lehet következtetni a halálos eredmény kívánására, vagy az abba történő belenyugvásba.

A bántalmazás eredeti célját nem lehetett megállapítani. A sértett ellökését követő rúgások és ütések indoka pedig az volt, hogy a terhelt még felismerése előtt elmenekülhessen a helyszínről, ezáltal őt a sértett a későbbiekben (amire csakis sértetti túlélés esetén kerülhet sor) ne azonosíthassa.

A terhelt által felismerten is még élő sértett testének a bokrok közti félig elrejtése pedig a cselekmény lelepleződésének elhúzását és nem a halálos eredmény helyszíni kiváltását célozta. Utóbbi elérésében a terheltet egyébként semmi sem akadályozta volna.

Mindezekből a bántalmazási szándékot kétséget kizáróan meg lehetett állapítani. A halálos eredménynek a kívánására, illetve az abba belenyugvásba azonban nem lehet következtetni. A sértett életkorára, védekezéséptelenségére figyelemmel a terheltnek kellő körültekintés mellett feltétlenül számolnia kellett volna azzal, hogy a bántalmazás a sértett életének kioltását is eredményezheti, és ennek lehetőségét a tőle elvárható figyelem, körültekintés hiányában nem látta előre. Így a bekövetkezett eredmény tekintetében gondatlansága (negligentia) állapítható meg.

Utalt végül az ítélet tábla arra is, hogy a sértett ellökését követő bántalmazás motívuma, illetve a sértettet ért összesen 6 erőbehatás száma, jellege és ereje mellett élet elleni bűncselekmény

megvalósulása esetén sem lett volna megállapítható sem az aljas indokból, sem a különös kegyetlenséggel elkövetés.

A Szegedi Ítéltábla ítélete ellen a törvényes határidőn belül a Be.416.§-a (1) bekezdésének b) pontjára alapozottan a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség élt felülvizsgálati indítvánnyal, (Bf.142/2007. szám) a cselekmény anyagi jogszabályt sértő minősítése, és ezzel összefüggően törvénysértő büntetés kiszabása miatt, a terhelt cselekményének aljas indokból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetékénti minősítése, és a fő- és mellékbüntetés súlyosítása érdekében.

Az indítvány indokolása szerint a másodfokú bíróság a terhelt cselekményét a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével minősítette halált okozó testi sértés büntetéként, és ezáltal törvénysértő büntetést szabott ki.

A bántalmazás módjára és intenzitására, az okozott sérülések helyére és jellegére, a sértett életkorára és testi fogyatékoságára, valamint védekezésre képtelen állapotára figyelemmel, a terhelt tudatában fel kellett merülnie a halálos eredmény bekövetkezése reális esélyének. E tekintetben irreleváns, hogy a terhelt az élet kioltására tipikusan alkalmas eszközt nem használt, és bizonyíthatóan nem hangzott el olyan kijelentés, amelyből az ölési szándéokra lehetne következtetni. A terheltnek a cselekményt követően tanúsított magatartása is arra mutat, hogy a magatehetetlenül földön fekvő sértettnek még esélyt sem adott a túlélésre, amikor annak testét - még ha az csak félig sikerült is - egy bokorba próbálta behúzni. Ilyen körülmények között a terhelt a halálos eredmény bekövetkezését kívánva, egyenes szándékkal valósította meg az ölési cselekményt.

Figyelemmel arra, hogy a terhelt a további bántalmazással a későbbi felelősségre vonás alól kívánt mentesülni, az aljas indokból elkövetés is megállapítható. Az idős, védekezésre képtelen állapotban lévő sértett adott bántalmazása mellett a különös kegyetlenséggel elkövetés is fennforog.

A Legfőbb Ügyészség (Fk.Bf.2448/2007. számú átirat) a felülvizsgálati indítványt azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a felhozott indokok mellett a cselekményt a terhelt nem egyenes, hanem eshetőleges szándékkal valósította meg, továbbá, hogy különös kegyetlenséggel elkövetés nem állapítható meg. A legfőbb ügyész képviselője a nyilvános ülésen az indítvány indokolását azzal pontosította, hogy a terhelt élet kioltására irányuló eshetőleges szándéka amellelt is megállapítható, hogy a sértett koponya- és agysérülése az ellökés következtében jött létre.

Álláspontjuk lényege szerint a terhelt cselekményét az elsőfokú

bíróság a különös kegyetlenséggel elkövetés megállapításának kivételével törvényesen minősítette. A másodfokú bíróság azonban egymástól elszakítottan és szűkszavú jogi indokolással értékelte azon alanyi és tárgyi tényezőket - ezen belül is túlzott jelentőséget tulajdonítva az alanyi oldalon fennálló körülményeknek - amelyek annak eldöntéséhez nyújtanak alapot, hogy a terhelti cselekményre ölési, vagy pusztán testi épséget sértő szándékkal került sor. Emiatt a terhelt a sértett halálára, mint eredményre kiterjedő bűnösségének hanyag gondatlanság formájában megállapítása téves jogi értékelés eredménye volt.

Az irányadó tényállás szerint a sértett a fiatalkorú terhelthez képest lényegesen idősebb életkorú, védekezésre kevésbé képes és hajlott háta miatt különleges testi állapotban lévő személy volt. A terheltnek szükségképpen fel kellett ismernie erőfölényét, azt, hogy a sértett vele szemben védekezésre, ellenállásra képtelen.

Mivel ellentétes tartalmú megállapítást a tényállás nem tartalmaz, nem vitatható, hogy a fiatalkorú terhelt szándéka eredetileg a sértett bántalmazására, nem pedig kifejezett megölésére irányult.

Az események folyamatában azonban az idős korban lévő, gyenge fizikumú és az orvttámadásra nem számító sértett nagy erejű földre lökése, majd ülő helyzetében a tarkójára leadott közepes erejű rúgással történt koponyaalapi törést eredményező bántalmazása - mely bántalmazások mindkét esetben köztudottan életfontosságú szerveket értek - olyan magatartás volt, amelynek következtében a halálnak, mint lehetséges következménynek a fiatalkorú terhelt tudatában okszerűen fel kellett merülnie. Annak felismeréséhez, hogy ezen sértettnél már egy kisebb erőbehatás is súlyos következményekre, adott esetben halálos eredményre vezethet, nem volt szükség különleges szakértelemre. Annak belátásához a hétköznapi élettapasztalat is - mellyel a fiatalkorú terhelt koránál fogva rendelkezett - elegendő volt. Mindezen bántalmazás után a védekezésre képtelen sértett arcát négyszer megütötte és megrúgta, majd pedig olyan helyre igyekezett félrehúzni a sértettet, ahol feltalálásának időpontja elhúzódhatott.

Ekként a fiatalkorú terhelt esetében nemcsak a tőle elvárható figyelem elmulasztása, de a könnyelmű bizakodás sem jöhet szóba. Ezzel szemben a sértett sorsa iránt közömbösséget tanúsított: ha halálát nem is kívánta, de abba belenyugodva cselekedett. A halálos eredmény vonatkozásában tehát nem a gondatlansága, hanem az eshetőleges ölési szándéka állapítható meg.

A jogi minősítés szempontjából azon tényeknek nincs jelentősége, hogy a terhelt eszköz nélkül oltotta ki a sértett életét, nem tett ölésre utaló kijelentéseket, és a sértett halála nem azonnal, hanem

később következett be. Az ölésre utaló kijelentések hiánya jelen esetben annyiban bír jelentőséggel, hogy a direkt ölési szándékra irányuló következtetést kizárja.

A tényállásban olyan tények is rögzítésre kerültek, amelyek megalapozzák a cselekmény aljas indokból elkövetettkénti minősülését. Az aljas indokból elkövetés megállapításának van ugyanis helye, ha az elkövető az ölési cselekményt a felelősségre vonás elkerülése, a felderítés megakadályozása érdekében hajtja végre: azért öli meg a sértettet, hogy ne ismerhesse fel támadóját. Az aljas indokból elkövetés nem tételezi fel egyenes szándék meglétét.

Az irányadó tények alapján kétségtelen, hogy a fiataalkorú terhelt nagyfokú gátlástalansággal vitte véghez cselekményét. A bántalmazás durvasága azonban összességében nem érte el a különös kegyetlenséggel elkövetés, mint minősítő körülmény megállapításához szükséges, az átlagost lényegesen meghaladó, rendkívüli brutalitásban, embertelenségben, szenvedés okozásában megnyilvánuló mértéket.

A terhelt és védője a nyilvános ülésen az ítélet tábla határozatának indokai alapján történő hatályban tartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a támadott ítéletet a felülvizsgálati indítványban megjelölteknek megfelelően a Be.416.§-a (1) bekezdésének b) pontjában írt okból vizsgálta felül.

Ennek során az alapügyben megállapított tényállás - a másodfokú bíróság által eszközölt helyesbítések és pontosítások mellett - a Be.423.§-a (1) bekezdésében foglaltak szerint a Legfelsőbb Bíróságra, mint felülvizsgálati bíróságra is irányadó volt.

Vizsgálatának eredményeként a Legfelsőbb Bíróság az indítványt alaptalannak találta.

Amint arra az eljáró bíróságok, illetve az ügyész ségi indítványok is egyhangúlag utaltak, a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelve által adott iránymutatásnak megfelelően az emberölés büntetettét, illetve a halált okozó testi sértés büntetettét az határolja el egymástól, hogy emberölés elkövetése esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja vagy ebbe belenyugszik. Ezzel szemben a halált okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul, a halálos eredmény tekintetében pedig gondatlansága áll fenn. Az elkövető tudatában vagy fel sem merül a halálos eredmény bekövetkezésének lehetősége, vagy, ha ez felmerül, azt nem kívánja, abba nem nyugszik bele, hanem könnyelműen bízik az elmaradásában.

Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot megállapításánál, illetve annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre, avagy bántalmazásra, (egészségsértésre) irányult-e, jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult és így megismerhető tényekből kell következtetni. Ennek során a tárgyi és alanyi tényezőket a maguk összességében kell körültekintően vizsgálni.

Az irányadó tényállás szerint az ittas terhelt fel nem tárható okból, de egyértelműen legalábbis garázda indítékból támadt rá az idős, mozgásában és védekezésében korlátozott sértettre. Őt előbb ellökte, majd ütésekkel és rúgásokkal bántalmazta. Végül pedig az úttestről, amelyre lezuhant, a sértettet a közeli lakóház járdája mellett lévő bokrokhoz húzta, és félig azok közé rejtette.

A sértett halálához vezető koponyaalapi törés és ahhoz társult agysérülés, a reflexeiben korlátozott sértettnek teljes testsúllyal az úttestre zuhanása következtében alakult ki. Az elzuhanás után a terhelt azért rúgta fejbe a sértettet, hogy felismerés nélkül elmenekülhessen a helyszínről, majd közepesen nem nagyobb erővel, négy esetben arcát és száját megütötte, illetve megrúgta.

Ilyen körülmények között - hangsúlyozva, hogy az ügy határesetet képez - a Legfelsőbb Bíróság a Szegedi Ítéltábla jogi álláspontját osztotta abban, hogy a kiegészített és pontosított tényállás mellett a terhelt élet kioltására irányuló egyenes, vagy eshetőleges szándéka sem a cselekmény kezdetén, sem az aközben tanúsított magatartása alapján nem állapítható meg.

Amikor az idős, védekezésében, reflexeiben korlátozott sértettet ellökte, aki ettől - mint az ilyen esetekben jellemző, alapvetően nem a lökés ereje, hanem az elesés, a teljes testtel kemény felületre esés hatására - halálát eredményező koponya-és agysérülést szenvedett, - valamennyi mozzanatot összességében értékelve - a terheltnek kellő gondosság mellett feltétlenül számolnia kellett azzal, hogy a sértett az elesés során súlyos sérülést szenvedhet. Ugyanakkor a töretlen bírói gyakorlatnak megfelelően, a terhére nem állapítható meg az, hogy a halálos következmény bekövetkezését előre látva, abba belenyugodva, vagy éppen azt kívánva cselekedett volna (pl. BH.1998/573. szám és BH.2000/281. szám)).

Arra ugyanis az irányadó tényállás szerint semmilyen adat nem merült fel, hogy a terhelt eleve a sértett életének kioltása végett támadt volna a sértettre. A földre esett sértett fejének, majd arcának közepes erővel történt megrúgása, illetve megütése pedig nem volt olyan súlyú, további támadás, amely a megelőző ellökés

után keletkezett élet kioltására irányuló szándékra engedne következtetni.

Amikor pedig a terhelt a sértettet az úttestről, annak szélétől a közeli lakóház járdája melletti bokrokhoz húzta, és testét ott félig elrejtette, a sértett életének kioltásához más módon vezető tevékenységet - mint pl. valamely testi épség elleni támadásban sérült személy a gyakorlat szerint ilyennek tekintett vízbe dobása, fojtogatása, stb. - nem tanúsított. A sértettet ugyanis a hajnali órákban a lakóházak közelében, tehát nem elhagyatott területen helyezte el. Így ezzel a sértett felfedezése, a részére történő segítségnyújtás nem vált kizárttá.

A Szegedi Ítéltábla tehát mindenben helytálló indokok alapján minősítette a terhelt cselekményét a Btk.170.§-ának (1) bekezdésében meghatározott, de az (5) bekezdés II. fordulata szerinti halált okozó testi sértés büntettének.

Azzal viszont a Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság a hatályos felülvizsgálati szabályok mellett nem foglalkozhatott, hogy az eltérő minősítésre tekintettel a kirívóan gátlástalan elkövetés mellett a jogerősen alkalmazott, avagy annál lényegesen súlyosabb halmazati büntetés kiszabása lett volna indokolt.

Ezért a Legfelsőbb Bíróság, a Szegedi Ítéltábla támadott határozatát a kifejtetteknek megfelelően a Be.426.§-a alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárás során kirendelt védői díjként felmerült bünyügyi költséget az állam viseli /Be.429.§-ának (1) bekezdése/.

A végzés elleni fellebbezés, illetve felülvizsgálati indítvány tilalmáról a Be.3.§-ának (4) bekezdése és 416.§-a (4) bekezdésének b) pontja, míg az ismételt felülvizsgálati indítvány előterjesztésének tilalmáról a Be.418.§-ának (3) bekezdése és 421.§-ának (3) bekezdése rendelkezik.

A Legfelsőbb Bíróság ítélete a Be.420.§-ának (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2008. március 18.

Dr. Édes Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szabó Péter s.k. előadó bíró, Dr. Horváth Ibolya s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bíróági tisztviselő
MGy